

Μια παλιά και σύγχρονη εμπειρία

Σ' ένα κόσμο όπου τα σημεία αναφοράς και οι θρησκευτικοί θεσμοί σβήνουν στο πλαίσιο μιας κρίσης, όπου η χριστιανική πίστη συναντά ισχυρές αντιρρήσεις, πώς να βρει κανείς λόγους για να ζήσει και να πιστέψει; Πώς να διασχίσει αυτή «τη νύχτα της πίστης» δίχως να χάσει το θάρρος του;

Διαβάζοντας ξανά την εμπειρία της εξορίας στη Βαβυλώνα, μέσα στην Π. Διαθήκη, που μας κάνει να σκεφτούμε τη σύγχρονη κατάσταση, ο Éloi Leclerc προτείνει μια στοχαστική μελέτη του Λόγου του Θεού. Ούτε αφελής αισιοδοξία, ούτε αναδίπλωση πάνω στο παρελθόν. Πρόκειται να δεχτούμε αυτή «τη νύχτα της πίστης» όπως κι ο λαός του Ισραήλ στην εξορία, όχι σα μια καταστροφή αλλά σα μια μυστηριώδη δοκιμασία, φορέα ήδη της ελπίδας μιας ανανέωσης. Όταν νιώθει κανείς φτωχός κι απομακρυσμένος από το Θεό, ίσως αυτή τη στιγμή ο Θεός να είναι πιο κοντινός.

Μέσα στο καταθλιπτικό τοπίο, η ανθισμένη μυγδαλιά είναι μια φωτεινή υπέρβαση. Και το ανθισμένο κλαδί λάμπει σα μια αυγή στη μέση της νύχτας*.

Μετφρ. Αδ. Αγνή Αλμπέρτη

Ο αναγνώστης που επιθυμεί να εμβαθύνει θεολογικά το θέμα θα βρει ένα άρθρο του π. Bernard Sesboué με τίτλο «*Η σιωπή του Θεού*» στο περιοδικό *Σύγχρονα Βήματα* τ. 124 Δεκ. 2002

-
- Σημείωμα οπισθοφύλλου του *Le peuple de Dieu dans la nuit*, των Éditions Franciscaines, DESCLÉE DE BROUWER, σε μετάφραση αδ. Αγνής Αλμπέρτη και έκδοση Τάγματος ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΥΡΣΟΥΛΙΝΩΝ, Ιούνιος 2006.

Ο Λαός του Θεού μέσα στη νύχτα

«Αυτό το παράξενο μυστικό,
μέσα στο οποίο ο Θεός
αποτραβήχτηκε...»

Το βιβλίο αυτό απευθύνεται σε χριστιανούς που αντιμετωπίζουν μια κοινωνία σε κρίση, και μια Εκκλησία θεσμικά αδύναμη. Σ' αυτούς τους άνδρες και σ' αυτές τις γυναίκες που αναρωτιούνται πάνω στην πορεία της πίστης τους, δεν ισχυρίζεται να προσφέρει μια έτοιμη λύση. Τους προσκαλεί, όμως, να δεχτούν αυτή τη νύχτα της πίστης, όχι σα μια καταστροφή, αλλά σαν έναν εξαγνισμό, φορέα ελπίδα.

Ο πατήρ De Lubac έγραφε γι' αυτό το βιβλίο: «είναι θαυμάσιο, ένα αριστούργημα. Δε χρονοτριβεί περιγράφοντας “την παρούσα κρίση” ούτε προτείνει ένα αντίδοτο: αυτό είναι το αξιοθαύμαστο. Μας αφήνει, τον καθένα μας, μέσα στη νύχτα μας, αλλά μας κάνει να συναντήσουμε τον Κύριο».

Αυτό το βιβλίο μπορεί και σήμερα να βοηθήσει αυτούς που δυσκολεύονται μέσα στην πίστη τους και να τους κάνει ν' ανακαλύψουν μέσα στη νύχτα τους ένα δρόμο ελπίδας.

Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου η πίστη δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η κοινωνία μας είναι οργανωμένη χωρίς καμιά αναφορά στη θρησκεία. Θέλει να είναι αυτάρκης, να στηρίζεται πάνω σε μια κοσμική βάση. Το διάβημα του κάθε πιστού είναι ζήτημα καθαρά προσωπικό. Οι Εκκλησίες κι οι άλλοι θρησκευτικοί μηχανισμοί, παραμένοντας έξω απ' αυτό τον κόσμο, βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας. Ο πιστός βρίσκεται μόνος, χωρίς στήριγμα, μέσα σ' ένα κόσμο πλουραλιστικό, απέναντι σε μια κυρίαρχη ανταγωνιστική κουλτούρα που δεν προσφέρει πια κανένα σημείο.

Αυτό το βιβλίο δείχνει, με το φωτισμό της Αγίας Γραφής (Βίβλου), πως η πιο σκοτεινή στιγμή της ιστορίας του λαού του Θεού έγινε η πιο γόνιμη, η πιο «δημιουργική», τόσο σε επίπεδο της πνευματικής ζωής, όσο και σ' εκείνο της πίστης και της θεολογικής σκέψης.

Η εξορία του ιουδαϊκού λαού, ύστερα από την εθνική καταστροφή του 587 π.Χ., που κράτησε πενήντα χρόνια, ήταν πραγματικά για τους πιστούς του Ισραήλ ένα μακρόχρονο νυχτερινό ταξίδι. Γνώρισαν τότε μια απόλυτη νύχτα των θεσμών που πλαισίωναν το λαό και που αποτελούσαν την ταυτότητά του: τη βασιλεία, το Ναό, το Ιερατείο, τη Γη της Επαγγελίας, όλα τους τα είχαν αφαιρέσει. Όλα τα σημάδια της εκλογής τους από το Θεό, είχαν χαθεί. Η Ιερουσαλήμ δεν ήταν πια παρά ένας σωρός από ερείπια. Εξόριστος, διασκορπισμένος μέσα στην απέραντη βαβυλωνιακή αυτοκρατορία, ανάμεσα σε ειδωλολατρικούς λαούς, ο εκλεκτός λαός έβλεπε τον εαυτό του να οδηγείται στην πρωταρχική απογύμνωση του ανθρώπου. Δεν ήξερε σε ποιόν να προστρέξει. Τι έκανε, λοιπόν, ο Ιαχβέ; Ποια ήταν τα σχέδιά του; Καμιά απάντηση. Ήταν η απόλυτη σιωπή, η εγκατάλειψη.

Ο λαός του Θεού βαδίζει τότε δισταχτικά μέσα στη νύχτα. Ο Λόγος του Θεού δεν μπορεί πια να έρθει από τα πύρινα ύψη του Σινά, αλλά μόνο από τα βάθη «της συντριμμένης καρδιάς». Ξεκινώντας απ' αυτή τη βασική φτώχεια, οι γιοι του Ισραήλ καλούνται ν' ανακαλύψουν και πάλι τη Διαθήκη. Μια Διαθήκη γραμμένη από δω και πέρα μέσα στην καρδιά.

Όταν ο Θεός σωπαίνει μέσα στην ιστορία του κόσμου, πρέπει ο άνθρωπος να γίνει πιο προσεκτικός, είναι η ώρα που ο Θεός θέλει να μιλήσει στην καρδιά του ανθρώπου: «Θα τον

οδηγήσω στην έρημο και θα μιλήσω στην καρδιά του» (Ωσηέ 2, 16). Τότε το σημαντικό είναι να ξέρει κανείς ν' ακούσει το Λόγο του Θεού με την καρδιά του. Μέσα στη σιωπή της νύχτας υψώνεται το κελάρυσμα των πηγών.

Η Βίβλος μας προσφέρει εδώ μια μοναδική εμπειρία. Αυτή η εμπειρία έχει βιωθεί σ' ένα τέτοιο ανθρώπινο βάθος, ώστε αυτή να υπερβαίνει τις ιδιαίτερες ιστορικές περιστάσεις μέσα στις οποίες είχε διεξαχθεί. Η εμπειρία αυτή αγγίζει το βάθος της ανθρώπινης ύπαρξης κι έτσι αποκτά μια παγκόσμια διάσταση, μια αξία παραδειγματική.

Αυτό που πολλοί πιστοί ζουν σήμερα, μέσα στην πορεία της πίστης τους, σχετίζεται μ' αυτή την εμπειρία του λαού της Βίβλου. Βέβαια, οι καταστάσεις είναι πολύ διαφορετικές, αλλά κι εμείς επίσης σκοντάφτουμε στη σιωπή του Θεού, και καλούμαστε να ξαναβρούμε το δρόμο της καρδιάς μας για ν' ανακαλύψουμε και πάλι εκεί τη Διαθήκη.

Η βιβλική εμπειρία παρουσιάζεται σα μια προφητεία του μέλλοντος, της πνευματικής μας ανάπτυξης. Μας μαθαίνει αυτό που έχουμε κληθεί να βιώσουμε μέσα σ' ένα εξαγνισμό της πίστης μας.

Έχουμε εδώ ένα «προφητικό Λόγο» και σύμφωνα με τη συμβολή της Β' επιστολής του Πέτρου: «Καλά κάνουμε να τον προσέχουμε σαν ένα φως που φέγγει στο σκοτάδι, ωσότου γλυκοχαράξει το πρωί και ανατείλει στις καρδιές μας ο αυγερινός» (Β' Πέτρ. 19).

Μετφρ. Αδ. Αγνή Αλμπέρτη

ÉLOI LECLERC

Ο λαός του Θεού μέσα στη νύχτα

*Μετάφραση: Αδ. Αγνή Αλμπέρτη
(Τάγμα Αδελφών Ουρσουλινών)*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή

1. Το τέλος ενός κόσμου
2. Η πιο σκοτεινή ώρα
3. Το προφητικό κάλεσμα
4. Θυμάμαι εγώ για σένα
5. Οι ποταμοί της Βαβυλώνας
6. Η διάβαση του μεσονυκτίου
7. Η εμπειρία της υπερβατικότητας
8. Οι συντριμμένες καρδιές
9. Θύελλα ζωής
10. Η πηγή κι ο ποταμός
11. Ένας νέος λαός
12. Η Γη της επαγγελίας
13. Παρηγορείστε το λαό μου
14. Μια υπέρτατη προφητεία
15. Επί βασιλείας Καίσαρος Αυγούστου

Επίλογος

Πνευματικότητα**Διάλογος με το Θεό**

Ίσως σου κάνει εντύπωση που επιμένουμε τόσο, να συνδιαλέγεσαι άνετα και φιλικά με το Θεό. Σου φαίνεται κάτι το πρωτόγνωρο;

Πολλοί πιστεύουν ότι η προσευχή συνίσταται στην επανάληψη στερεότυπων εκφράσεων, που κάποτε έμαθαν απέξω και τίποτε περισσότερο. Αυτή είναι η «προφορική προσευχή» και φυσικά είναι πολύ καλή.

Υπάρχουν όμως κι άλλοι τρόποι και μάλιστα πολυάριθμοι προσευχής. Θα τους μάθεις σιγά-σιγά.

- **Σήμερα να τι θα προσπαθήσεις να κάνεις**

Να βρεις μια στιγμή ηρεμίας κι ένα χώρο όπου κανείς δεν θα σ' ενοχλήσει. Προσπάθησε ν' απομονώσεις τη σκέψη σου και συνειδητοποίησε το πατρικό βλέμμα το Θεού που σε περιβάλλει, σαν ένας πατέρας ή μια μητέρα που παρευρίσκεται στη μελέτη του παιδιού της.

Μετά, προσευχήσου πολύ αργά: «Πάτερ ημών... άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Λκ 11, 4).

Άνοιξε τα μάτια της καρδιάς σου! Σκέψου καλά τι λες: «Πάτερ» και «Πάτερ ημών».

Άφησε να γεμίσει την καρδιά και το πνεύμα σου ό,τι αυτές οι λέξεις εκφράζουν και σου υπενθυμίζουν. Ίσως, μόνο με αυτές τις λέξεις, ν' απασχολήσεις, να γεμίσεις όσο χρόνο διαθέτεις. Αν σου συμβεί αυτό, είναι πολύ καλό.

Αλλιώς συνέχισε με το: «Άφες ημίν...» και άφησε ν' ανέβουν στην καρδιά σου οι σκέψεις και τα αισθήματα που το ρήμα, η έκφραση αυτή, προκαλεί σε σένα.

Όταν τελειώσεις, επανέλαβε πολύ αργά, ακόμη μια φορά, όλη τη πρόταση και κάνε πολύ αργά το σημείο του Σταυρού. Είναι τόσο δύσκολο να περάσεις από τη μηχανική απαγγελία προσευχών σ' αυτόν τον προσωπικό τρόπο προσευχής;

- **Μέσα στη μέρα**

Άφησε ν' ανέβει μέσα σου ό,τι έκανες το πρωί. Μερικά δευτερόλεπτα αρκούν.

- **Επανέλαβε το ίδιο το βράδυ**

Στις μέρες που ακολουθούν, θα μπορούσες να κάνεις την ίδια εξάσκηση με άλλες προτάσεις του «Πάτερ ημών», με την προσευχή, «Ψυχή Χριστού» ή και με το «Χαίρε Μαρία».

Guy Jonquière s.J.
«Exercices spirituelles»
Μετφρ. Αδ. Αικατερίνη Μαϊδιώτη
Κέρκυρα

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Το μήνα Οκτώβριο 2006

Το Ροδάριο

Ακόμα μια φορά
τα πλήθη των πιστών
συνωστίζονται γύρω από τους ναούς σου
-- Λούρδη, Τήνο, Σύρο
Όποιος κι αν είναι ο τόπος --
Θα περιδιαβαίνουν μία-μία τις χάντρες του Ροδαρίου τους,
και θα διαλογίζονται
τα μυστήρια της ζωής του Χριστού.

Παρθένα Μαρία
δέξου όσους καταφύγουν σ' Εσένα.
Δέξου και εκείνους που δεν θα έρθουν κοντά σου.
δεν έχουμε όλοι την ευκαιρία
να κάνουμε το προσκύνημα κοντά σου.
Και όμως γνωρίζεις καλά
ότι όσοι αγαπούν τον Υιό σου,
αγαπούν επίσης και τη Μητέρα του.

Μας επαναλαμβάνεις
την αναγγελία του Ιωάννη-Βαπτιστή :
«μεταστραφείτε !»
Είναι μια υπόθεση
που πρέπει πάντοτε να ξαναρχίζουμε.

Πράγματι, το αντίθετο ενός χριστιανού
δεν είναι ένας άθεος.
το αντίθετο ενός καλού χριστιανού,
είναι ένας χριστιανός
που είναι σίγουρος για τον εαυτό του,
ένας συνηθισμένος χριστιανός.

L. Sintaw, sj

Ανοίγω τους ορίζοντες της προσευχή μου

- ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ, ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΣΤΟ ΘΕΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥ

- **Για μια πίστη ώριμη, στους χριστιανούς, που παράγει καρπούς.**

Δεν πρέπει να το λησμονούμε : η Εκκλησία του Χριστού είναι αποστολική, δηλαδή σταλμένη, σε πορεία, δεν είναι στάσιμη ούτε εγκαταστημένη. *Βρίσκεται σε Αποστολή!* Ικανή να αναζωογονεί στη χριστιανική κοινότητα, αλλά και στους γύρω της, την πίστη στο Λόγο του Θεού, ο οποίος αποκαλύπτει το Θεό πλούσιο σε ευσπλαχνία (Εφεσ. 2,4). Ο καιρός έχει φθάσει που πρέπει να ετοιμάσουμε τις νέες γενεές των αποστόλων, που δεν θα διστάζουν να αναγγέλλουν το Ευαγγέλιο. Για κάθε βαπτισμένο είναι ουσιώδες να περάσει από μια συμβατική πίστη, μια καθώς πρέπει πίστη, σε μια ώριμη πίστη, που εκφράζεται με

διαύγεια στις προσωπικές επιλογές, γεμάτες πεποίθηση και κουράγιο. Μόνη, παρόμοια πίστη, που εκφράζεται και μοιράζεται μέσα από τη λειτουργική ζωή και μέσα από την αδελφική αγάπη, μπορεί να τροφοδοτήσει και να ενισχύσει την κοινότητα των μαθητών του Κυρίου, που είμαστε, και να οικοδομήσει μια Εκκλησία εν πορεία, σε αποστολή, απελευθερωμένη από ψεύτικους ενδοιασμούς και φόβους, γιατί τροφοδοτείται από την αγάπη του Πατέρα. (Ομιλία του Ιωάννη-Παύλου 2^{ου} : 6.6.2004)

- **Συνεργασία και συνεχής επιμόρφωση στις ιεραποστολές.**

Μέλη της Εκκλησίας, χάρη στο βάπτισμά τους, όλοι οι χριστιανοί είναι συνυπεύθυνοι για την ιεραποστολική δραστηριότητά της. Η συμμετοχή των κοινοτήτων και των πιστών σ' αυτό το δικαίωμα αλλά και χρέος, καλείται «ιεραποστολική συνεργασία».

Αυτή η συνεργασία είναι ριζωμένη και βιώνεται μέσα από την προσωπική ένωσή μας με το Χριστό : όταν είμαστε ενωμένοι μαζί του όπως οι κληματόβεργες είναι ενωμένες στο κλίμα (Ιω.15,5) τότε μπορούμε να φέρουμε καρπό. Η αγιότητα ζωής επιτρέπει σε κάθε χριστιανό να είναι γόνιμος στα πλαίσια της αποστολής της Εκκλησίας : η Β' Βατικανή Σύνοδος καλεί «όλους τους χριστιανούς σε μια βαθειά ανανέωση εσωτερική, ώστε να έχουν αληθινή συνείδηση της προσωπικής τους ευθύνης στη διάδοση του Ευαγγελίου, και αναλαμβάνουν το μέρος του ιεραποστολικού έργου ανάμεσα σ' όσους δεν πιστεύουν» (Αποστολή του Λυτρωτή Αρ. 77 : Συνεργασία στην ιεραποστολική δραστηριότητα)

Προσεύχομαι

Με τις περικοπές του Ευαγγελίου των Κυριακών

Για ποιο Θεό μιλάμε ; Ποιο είναι το θεμέλιο για την προσευχή;

- ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (Πνευματικές Ασκήσεις αρ. 23)

Είναι ωραίο πράγμα να ζητούμε από το Θεό να μας κινητοποιεί ολοκληρωτικά. Αλλά για ποιο Θεό μιλάμε ; Το ερώτημα τίθεται σ' εμάς, όχι εξαιτίας του θεού αλλά εξ αιτίας μας. Μπορεί να υπάρχει μια πελώρια απόσταση ανάμεσα στο Θεό και στον τρόπο που Τον φανταζόμαστε.

- **Επαληθεύω που βρίσκομαι**

Έστω κι αν δεν έχουμε μεγάλη εμπειρία της πνευματικής ζωής, μπορούμε να αντιληφθούμε το περιεχόμενο της πίστης μας. « **Ο Θεός μου είναι ο αληθινός Θεός ;**»

- **Ένα σφάλμα που δεν πρέπει να κάνουμε**

Για την επαλήθευση αυτή, είναι μάταιο να ερευνούμε γύρω από το Θεό για να βεβαιωθούμε ότι οι ιδέες μας γύρω από το Θεό ταιριάζουν με την πραγματικότητά του. Η μέθοδος αυτή, η οποία μας είναι χρήσιμη για πολλά πράγματα, και την οποία μπορούμε να αποκαλέσουμε επιστημονική, είναι μάταιη εδώ και χωρίς αποτέλεσμα γιατί ο Θεός είναι ο απερίγραπτος, είναι αδύνατο να γίνει ανάλυση του Θεού. Ο Θεός είναι το άπειρο, και δεν έχουμε εμπειρία γι αυτόν, και είναι μυστήριο, υπερβαίνει τις ανθρώπινες δυνατότητες.

- **Μια έμμεση μέθοδος**

Το μόνο μέσον για να κατορθώσουμε αυτή την επαλήθευση, είναι έμμεσος. Και να ποιο είναι :

Να επαληθεύσω με ποιο τρόπο ο Θεός ενεργεί στη ζωή μου.

Αν ο Θεός είναι αληθινά ο Θεός, είναι εκείνος που δημιούργησε τον άνθρωπο, κάθε άνθρωπο, επομένως κι εμένα. Αν με δημιούργησε, είναι η μοναδική μου πηγή, είναι ο μόνος ικανός να με ξεδιψάσει στη διάρκεια της επίγειας πορείας μου και με οδηγεί στον εαυτό του.

Και όμως υπάρχουν πολλές άλλες πηγές προς τις οποίες κατευθύνομαι για να πω. Όλες οι πραγματικότητες που με περιβάλλουν και που μ' ενδιαφέρουν : οι φιλίες, η εργασία, το χρήμα, κ.ά.

Όλες αυτές οι δημιουργημένες πραγματικότητες με οδηγούν στο Δημιουργό, ή απεναντίας **πήραν τη θέση του** ; Έθεσαν, μήπως, το Θεό σε μια δευτερεύουσα θέση ; Είναι ένα ερώτημα που έχει ουσιαστική σημασία και που πρέπει να ερευνησω.

Κυριακή 1 Οκτωβρίου 2006 : 26^η Κυριακοδρομίου Β'

Όποιος δεν είναι εναντίον μας, είναι μαζί μας

Μάρκου 9, 38-48

Στην περίοδο αυτή όπου ξαναζωντανεύουν όλες οι δραστηριότητες της κάθε ενορίας, μας κάνει καλό να ξαναδιαβάσουμε αυτή την περικοπή του Ευαγγελίου. Τα παραγγέλματα όπως : φιλοξενίας, μαρτυρίας, αποστασιοποίησης από τα γήϊνα, ανοιχτού πνεύματος είναι σε θέση να ενισχύσουν τα σχέδιά μας. Την εποχή που έγραφε ο Μάρκος η Εκκλησία βρισκόταν σε διωγμό, και είχε την τάση να κλείνεται στον εαυτό της, να μετρά τους ημέτερους από τους ... άλλους. Καμιά κοινότητα, όμως, δεν μπορεί να μονοπωλήσει το Πνεύμα του Θεού. Κανένας πιστός δεν μπορεί να μονοπωλήσει τις καλές πράξεις. Το Ευαγγέλιο μας ωθεί να είμαστε ανοιχτεί προς όλους και προς τον κόσμο. Το κάλεσμα είναι απαιτητικό : δεν έχουμε το μονοπώλιο της αλήθειας και της χριστιανικής ζωής. Δεν υπάρχει δυνατότητα να γίνουμε οι εγγυητές του Χριστού. Ο Χριστός είναι εγγυητής της αυθεντικότητάς μας, και της αλήθειάς μας.

Κυριακή 8 Οκτωβρίου 2006 : 27^η Κυριακοδρομίου Β'

Η αγάπη, απαιτεί αγώνα

Μάρκου 10, 2-16

Πράγματι, δεν είναι τυχαίο που η Αγία Γραφή αρχίζει με μια ωραία πράξη αγάπης. Από χιλιετίες, από το βιβλίο της Γένεσης μέχρι το βιβλίο της Αποκάλυψης, περνώντας από το βιβλίο του Άσματος Ασμάτων, οι πιστοί δεν βρήκαν άλλη τόσο ωραία εικόνα, από την αγάπη ενός άνδρα και μιας γυναίκας που να θέλει να παρουσιάσει την αγάπη του Θεού. Ωσάν η αγάπη του ζευγαριού να ήταν η ζωντανή «εικόνα» η οποία να είναι ο καθρέπτης, η αντανάκλαση του «Υψίστου»...

Αλλά με την προϋπόθεση ότι, ο άνδρας και η γυναίκα, θα είναι οι καλλιεργητές της αγάπης τους.

Καταναλώνουμε πολλές δυνάμεις για να επιτύχουμε ένα δίπλωμα, να επιτύχουμε μια σταδιοδρομία, για να κερδίσουμε χρήμα ή την αναψυχή μας. Και για την αγάπη μας – τη μόνη μεγάλη υπόθεση της ζωής μας – θα είναι η τελευταία υπόθεση για την οποία θα έχουμε μόνο λίγο χρόνο να αφιερώσουμε ; Τα κείμενα αυτής της Κυριακής προσκαλούν τα ζευγάρια να σκεφτούμε στην έγγαμη ζωή τους. Στην ατζέντα τους ξέρουν να κρατήσουν λίγο χρόνο για να σκεφτούν αυτό που τους ενώνει, να σκεφτούν με σεβασμό τις διαφορές τους, που είναι πλούτος και όχι δυσκολία, αν γνωρίζουν να ζητούν συγνώμη ο ένας στον άλλο, να ανακαινίσουν τη χάρη του μυστηρίου του γάμου που τελέσανε...

Κυριακή 15 Οκτωβρίου 2006 : 28^η Κυριακοδρομίου Β'

Επιτρέπω στον Ιησού να με σαγηνεύσει

Μάρκου 10, 17-30

Η ιστορία αυτού του νέου, ο οποίος τρέχει προς τον Ιησού με ενθουσιασμό και στη συνέχεια αποσύρεται απογοητευμένος, μπορεί να οδηγήσει σε ηθικοπλαστικές αναλύσεις και σε εύκολες κρίσεις για τον εαυτό του ο καθένας και για τους άλλους.. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια συνάντηση και όχι τυχαία : «Ο Ιησούς τον κοίταξε με αγάπη». Εδώ βρίσκεται η σημαντική στιγμή, μέσα σ' αυτό το βλέμμα αγάπης, που προμηνύει μια σχέση μοναδική με το Χριστό, που ανοίγει ένα μέλλον καινούργιο. Πράγματι ο λόγος που του απευθύνεται, τον προσκαλεί σε μια περιπέτεια, που τον

τοποθετεί μπροστά στο άγνωστο και μάλιστα απαιτητικό. Κάλεσμα να απογυμνωθεί από όσα μπορούν να είναι εμπόδιο στη σχέση αυτή, να ανοίξει τους ορίζοντες της καρδιάς του, ώστε ο Ιησούς να μπορέσει να εγκατασταθεί. Και όχι μόνο ο ίδιος αλλά και οι φτωχοί με τους οποίους καλείται να ταυτιστεί. Ο νέος δεν θα πάρει την απόφαση, τουλάχιστο στα πλαίσια του κειμένου. Και ο Ιησούς δεν δείχνει να εντυπωσιάζεται, γιατί ίσως να είχε ανάγκη με περισσότερα λόγια, ή βλέμματα για να αισθανθεί τη βεβαιότητα της ασφάλειας της αγάπης του. Ήταν ανέτοιμος για την περιπέτεια. Με τη βοήθεια του Θεού, στο οποίο «τίποτα δεν είναι αδύνατο», ας αφήσουμε την αγάπη του Θεού να μας κατακτήσει.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου 2006 : 29^η Κυριακοδρομίου Β'

Δεν ξέρετε τι ζητάτε...

Μάρκου 10, 35-45

Η επιθυμία των μαθητών δεν τοποθετήθηκε σωστά, και ο Ιησούς τους προτείνει μια νέα κατεύθυνση, όχι της καρέκλας αλλά της υπηρεσίας, τους καλεί να επαληθεύσουν το αίτημά τους. Η επιθυμία τους κατά βάθος είναι να μένουν με τον Ιησού, αντιλήφθηκαν ότι η εκπλήρωση της ζωής τους περνά από τον Ιησού και γι αυτό του προτείνουν να γίνουν κοντινοί συνεργάτες του. Κάνουν λάθος. Θεωρούν τον Ιησού άνθρωπο της εξουσίας και επιθυμούν να βρεθούν στο δικό του επίπεδο γι αυτό. Ο Ιησούς τους θέτει στο σωστό το δρόμο: «Δεν ήρθα για να με υπηρετήσουν, αλλά εγώ να υπηρετήσω». Το να ζήσουμε από τη ζωή του Ιησού, προϋποθέτει την επιθυμία της υπηρεσίας χωρίς όρια. Πράγματι ο δρόμος του Δούλου δεν έχει τέλος, απεναντίας ο δούλος είναι ταγμένος να υπηρετεί μέχρι τέλος. Μπορεί να γίνει γιατί είναι ο ίδιος ο Ιησούς που άνοιξε αυτή την προοπτική και ο ίδιος ο Ιησούς είναι συνοδοιπόρος σ' αυτή την πορεία.

Κυριακή 29 Οκτωβρίου 2006 : 30^η Κυριακοδρομίου Β'

Κύριε, δώσε μου το φως

Μάρκου 10, 46-52

Ο τυφλός της Ιεριχώς έχει μια αντίληψη των πραγμάτων που βλέπει πιο μακριά από εμάς, συχνά. Εκείνος αναγνώρισε τον Ιησού κατάλαβε ποιος είναι ο Ιησούς, έβλεπε με όλες τις αισθήσεις τους και φανέρωσε την επιθυμία του να δει τον Ιησού και με τα μάτια του. «Υιέ του Δαβίδ», το βλέμμα της πίστης του ενοχλεί εκείνους που νομίζουν ότι βλέπουν, ότι γνωρίζουν. Ο Ιησούς όμως παραμερίζει όλους αυτούς και τον φωνάζει κοντά του. Εισακούει την παράκλησή του. Ο τυφλός όχι μόνο βλέπει, αλλά και στέφεται απόστολος « Πήγαινε, η πίστη σου σε έσωσε». Είθε ν' ακούσουμε κι εμείς την ερώτηση του Ιησού « Τι θέλεις να κάνω για σένα»!

Γενναιοδωρία

Στις διαπροσωπικές σχέσεις η γενναιοδωρία είναι μια ένδειξη του κατά πόσο ο ήλιος έχει λιώσει τα άλατα του εγωισμού. Ιδιαίτερα απέναντι στον Κύριο, η γενναία προσφορά του εαυτού μας είναι η πιο μεγάλη απόδειξη ότι του επιτρέπουμε να μας αγαπήσει, να μας καθοδηγήσει, να μας κάνει ευτυχισμένους. **Η γενναιοδωρία απέναντι στο Θεό ανταμείβεται** και γίνεται μέσο σωτηρίας.

Ο Κύριος δε μας ζητάει ψίχουλα, ούτε ποσοστά προσοχής, αφοσίωσης, αγάπης, αλλά να είμαστε **ολότελα δικοί του**, με τη θέληση, με τα αισθήματα, με τη διάνοιά μας. Αφοσίωση δε σημαίνει αφιέρωση (όπως των κληρικών και των μοναχών). Επιτυγχάνεται από κάθε βαπτισμένο που έχει σχέσεις **συνέπειας** και **εμπιστοσύνης** με τη χριστιανική διδασκαλία. Η διδακτική ιστορία που ακολουθεί δηλώνει ότι ο **Θεός θέλει να είμαστε σπάταλοι μαζί Του !**

Μια μέρα ο Ιησούς είπε στον Πέτρο και τον Ιωάννη:

- Πάμε να κάνουμε μια βόλτα στο βουνό. Σας παρακαλώ όμως να πάρετε μαζί σας από μια πέτρα.

Ο Πέτρος που ήταν πραγματιστής, ρεαλιστής, σκέφθηκε μέσα του, «ν' ανεβείς το βουνό είναι κουραστικό, έχει απότομα περάσματα και μακρινές αποστάσεις. Με συμφέρει να πάρω μαζί μου μια μικρή-μικρή πέτρα να μη με βαραίνει». Έτσι έβαλε στη τσάντα του μια μικρή πέτρα.

Ο Ιωάννης όμως που ήταν γενναιόδωρος, δίχως να το πολυσκεφτεί, πήρε μια μεγάλη πέτρα, την έβαλε στον ώμο και ξεκίνησε πίσω από τον Πέτρο ν' ανεβαίνει το βουνό. Αφού προχώρησαν αρκετά, ο Ιωάννης ήταν τσακισμένος από την κούραση κι είχε ιδρώσει πολύ, ενώ ο Πέτρος ήταν φρέσκος-φρέσκος. Γυρίζει για μια στιγμή στον Ιωάννη και του λέει:

- Ποιος σου είπε να πάρει αυτή τη κοτρόνα μαζί σου! Ο Κύριος είπε να πάρουμε μια πέτρα, εσύ όμως το παράκανες.

Έφθασαν στην κορυφή ψόφιοι από την κούραση, καταϊδρωμένοι, με την κοιλιά τους να γουργουρίζει. Ο Ιησούς κάθισε ανάμεσα τους, τους ζήτησε να βάλουν μπροστά του τις πέτρες και τις ευλόγησε. Κι αμέσως έγιναν ψωμί. Ο Πέτρος βρέθηκε μ' ένα ψωμάκι ενώ ο Ιωάννης μ' ένα χορταστικό καρβέλι που έφτασε γι' αυτόν, τον Ιησού και περίσσεψε και για να δώσει στον πεινασμένο Πέτρο.

Όταν ο Ιησούς ζητάει κάτι, αντί ν' αρχίζουμε τους υπολογισμούς αν μας συμφέρει ας τολμήσουμε να του δώσουμε ότι ζητά (αυτό σημαίνει γενναία προσφορά). **Σ' αυτόν μάς συμφέρει να τα δώσουμε όλα, και να τα δώσουμε με χαρά.**

Αυτή την περίοδο ας είμαστε γενναιόδωροι σε χρόνο, σε προσευχή, σε αγαθοεργία. Αυτός είναι ο κατάλληλος καιρός, αυτός είναι ο καιρός της χάρης.

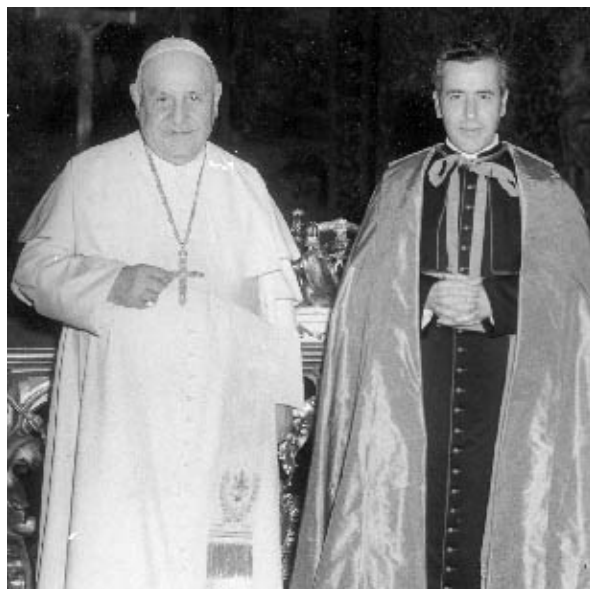
π. Ιωάννης Ασημάκης
Θεσσαλονίκη

Κατηχητικά

Προετοιμασία των παιδιών για την πρώτη Κοινωνία

Η ομιλία που ακολουθεί δόθηκε γραπτά σ' όσους συμμετείχαν σε Σεμινάριο Κατηχητών τέλη Αυγούστου στην Κολυμπήθρα Τήνου. Πρωτοδόθηκε στο ίδιο νησί κατά τη δεκαετία του '70 όταν, νεαρός ιερέας, προσκλήθηκα να συμμετέχω σε Κατηχητικό Συνέδριο που διοργάνωσε ο π. Ρόκος Ψάλτης και προϊστάτο ο μακαριστός Σεβ/τος Ιωάννης Περρής, ποιμενάρχης της τοπικής Εκκλησίας.

Από ευγνωμοσύνη, εις μνήμην του!

Κατά την κατήχηση επιδιώκουμε να **προετοιμαστούν έμμεσα** τα παιδιά στην πρώτη Κοινωνία. Προτείνουμε να προβλεφτεί μια άμεση προετοιμασία κατά τις τακτικές συγκεντρώσεις, με ομιλίες που προβλέπουν οι «Προσανατολισμοί» ή όποιο άλλο κατηχητικό βοήθημα. Δεν αρκούν όμως. Θα χρειαστούν ειδικές συναντήσεις. Είναι επίσης ωφέλιμο να γίνουν "μικρές πνευματικές ασκήσεις" ή κάποια περισυλλογή με θέμα την Ευχαριστία, προσαρμοσμένες στις ανάγκες των παιδιών. Υπάρχουν, δυστυχώς, πολλοί **κίνδυνοι** που μπορούν να παρασύρουν και να αποσπάσουν την προσοχή του παιδιού προς άλλα ενδιαφέροντα : τα δώρα, το ντύσιμο, οι φωτογραφίες, το γεύμα... Σε τι συνίσταται η **προετοιμασία**; -α/ Το παιδί να αποκτήσει μια στοιχειώδη γνώση των μυστηρίων της πίστης και πιο ειδικά του Ιησού, του Υιού του Θεού, και -β/ να συλλάβει όσο του είναι δυνατό το νόημα της Ευχαριστίας.

A) Κοινωνώ, σημαίνει λαβαίνω μέσα μου τον Ιησού: Ενώνομαι με αυτόν, ζω τη ζωή του. Πριν απ' όλα, το παιδί πρέπει να γνωρίσει τον Ιησού.

1. Να γνωρίζει ότι ο Ιησούς ζει:

Ο Ιησούς πρέπει να είναι για το παιδί ένα πρόσωπο ζωντανό, ο ζων και ένδοξος Ιησούς, ο Ιησούς της Αναστάσεως. Το παιδί επίσης θα μάθει να του μιλά προσωπικά, ίσως για λίγες στιγμές μόνο, αλλά η πράξη του αυτή να είναι αυθόρμητη, δίχως να του το επιβάλλει το περιβάλλον.

Η "διδασκαλία" συνίσταται ακριβώς στην αφύπνιση αυτού του αισθήματος και στην καλλιέργειά του. Συμβάλλουν, κατά πολύ η δική μας πίστη, το περιβάλλον και η ατμόσφαιρα των συγκεντρώσεων, η από κοινού προσευχή που γίνεται κατά τις ομιλίες.

Όσοι έχουν ασχοληθεί με την προετοιμασία αυτή των παιδιών, θα έχουν ήδη από εμπειρία απτά παραδείγματα, κυρίως πάνω στην αυθόρμητη κοινή προσευχή, την προσευχή που βγαίνει κατ' ευθείαν από τις γνώσεις και τη διδασκαλία, όπως το παιδί την καταλαβαίνει και όχι από την τυποποιημένη προσευχή, που μπορεί να μάθει σαν ποίημα, αλλά που πολλές φορές δεν καταλαβαίνει. Να, γιατί επιμένουν τόσο πολύ οι «Προσανατολισμοί», σχεδόν σε κάθε συγκέντρωση, να αναφέρουν την κοινή ή ατομική αυθόρμητη προσευχή.

2. Να γνωρίζει ότι ο Ιησούς είναι Υιός του Θεού:

Υπάρχει κίνδυνος να σχηματιστεί στην αντίληψη του παιδιού μια λανθασμένη εικόνα του Ιησού, να γίνει σύγχυση με μυθικά πρόσωπα, π.χ. με τη φυσιογνωμία του Ηρακλή, κ.ά. Ιδίως, όταν στο σχολείο ο δάσκαλος μιλήσει στα παιδιά για τους "ήρωες" του μυθικού κόσμου των προγόνων μας. Να σημειωθεί ότι και τα περισσότερα παιδικά αναγνώσματα μιλούν συνεχώς για μάγους, μάγισσες, νεράιδες κ.ά. Εάν το παιδί δεν έχει μια σωστή αντίληψη του παντοδύναμου, του αγίου Θεού, ο οποίος αγαπά τους ανθρώπους και αποκαλύφθηκε σ' αυτούς, δεν θα μπορέσει να προσευχηθεί σ' Αυτόν και στον Υιό του, τον Ιησού. Για να γνωρίσει τον Ιησού, είναι απαραίτητο να έχει πριν το αίσθημα, ζωντανό, του Θεού. Η εργασία μιας ολόκληρης χρονιάς του κατηχητικού προγράμματος αποβλέπει σ' αυτό. Κυρίως, όταν τα παιδιά έρχονται συχνά στο κατηχητικό με προσχηματισμένες αντιλήψεις, καρπό του οικογενειακού και κοινωνικού περιβάλλοντος.

3. Να γνωρίζει την εσωτερική ζωή του Ιησού:

Το παιδί θα γνωρίσει τον Ιησού μέσω της παρουσίασης των μεγάλων γεγονότων της ζωής του, του θανάτου του, της Αναστάσεώς του. Αυτό θα εξαρτηθεί κατά πολύ, αν ο κατηχητής σεβαστεί το Ευαγγέλιο, αν δεν υπογραμμίσει στις ομιλίες του δυσανάλογα τα γεγονότα της παιδικής ζωής του Ιησού : Δεν θα παρουσιάσει μόνον - και καμιά φορά αυτό συμβαίνει λόγω μιας λανθασμένης ψυχολογίας ή παιδαγωγικής - τον Ιησού στη φάτνη και στη Ναζαρέτ, αλλά επίσης τον Ιησού που γιατρεύει τους αρρώστους, που ομιλεί και μας λέει τι επιθυμεί από μας ο Θεός, τον Ιησού που προσεύχεται και μαθαίνει τους μαθητές του να προσεύχονται, τον Ιησού που μας ζητάει ο ένας να αγαπά τον άλλο, τον Ιησού που λέει πάντα "ναι" στον Πατέρα του, που είπε "ναι" ακόμη και στο σταυρικό θάνατο για να μας σώσει.

Οι κατηχητική μέθοδος, κυρίως αυτή των Προσανατολισμών, αποφεύγει τον κίνδυνο και ακριβώς η πιστότητα στο λειτουργικό κύκλο και η σύνδεση της κατηχητικής ύλης με τα διάφορα γεγονότα που η Εκκλησία μνημονεύει, υποβοηθεί τον κατηχητή και μνει το παιδί στη ζωή του Χριστού μέσω της διδασκαλίας της Εκκλησίας. Να, γιατί υπάρχει στους Προσανατολισμούς ο διαχωρισμός σε συγκεντρώσεις, ενότητες και τρίμηνα με κεντρικά θέματα. Ίσως μερικοί βρίσκουν πολύ σχολαστική τη μέθοδο ή νομίζουν ότι τους δεσμεύει. Εντούτοις, είναι πολύ μελετημένη και πρακτική γιατί υποχρεώνει τον κατηχητή να ακολουθήσει τη συγκεκριμένη γραμμή που η Εκκλησία έχει χαράξει και να συμμετάσχει στα διάφορα γεγονότα της ζωής του Χριστού, ενωμένος στην ίδια διδασκαλία που ακολουθούν όλα τα αδέρφια του οι χριστιανοί. Έτσι δεν υπάρχει φόβος, ούτε ο κατηχητής να παρασυρθεί από το ζήλο του, ούτε, και το κυριότερο, να βρεθεί έξω από το λειτουργικό κύκλο και να έχει φθάσει, π.χ. στην Ανάσταση, όταν η Εκκλησία εορτάζει τα Χριστούγεννα ή την Πεντηκοστή!

Ο κατηχητής θα προσπαθήσει επίσης, το παιδί να ανακαλύψει **βαθιά και εσωτερικά τη ζωή του Χριστού**. Για κάθε γεγονός θα εξετάζει πριν απ' όλα την ουσία, η οποία είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, που ζει συνεχώς στραμμένος προς τον Πατέρα του. Το Ευαγγέλιο οδηγεί πάντοτε στη βαθιά γνωριμία της ζωής του Ιησού.

4. Να γνωρίζει επίσης το Πνεύμα του Ιησού και την Εκκλησία:

Ο Ιησούς μάς παραπέμπει πάντοτε στην επαφή και γνώση με το Πανάγιο Πνεύμα και την Εκκλησία.

Ο Ιησούς μας δίνει το **Πνεύμα** του. Κι αυτό το σημείο πρέπει να υπογραμμιστεί εφόσον το παιδί θα λάβει σε λίγο το μυστήριο του Χρίσματος. Σιγά-σιγά

μαθαίνουμε στα παιδιά να αυτοσυγκεντρώνονται, να είναι προσεκτικά στο Πανάγιο Πνεύμα. Το Πνεύμα του Ιησού μας εμπνυχώνει και μας δίνει τη δύναμη να κάνουμε αυτό που μας ζητάει ο Θεός-Πατέρας. Φυσικά είναι πολύ δύσκολο να δώσουμε στα παιδιά να καταλάβουν από τώρα την ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος, εντούτοις κάτι καταλαβαίνουν, γιατί ήδη έχουν μάθει ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και επίσης αρχίζουν να νιώθουν κάπως μέσα τους την επίδραση του κακού και του καλού.

Η **Εκκλησία**: Το παιδί είναι σε θέση να συλλάβει τη σημασία μιας οικογένειας πιο εκτεταμένης από εκείνη που αποτελούν οι γονείς και τα αδέρφια του. Είναι ικανό να καταλάβει τι σημαίνει να έχει κανείς βαπτιστεί, να είναι παιδί του Θεού, της Οικογενείας του Θεού. Έμαθε πια, ακολουθώντας το λειτουργικό κύκλο, πως και ο Ιησούς όταν ήταν στη γη είχε μια οικογένεια που αγαπούσε και τον αγαπούσαν και πως σιγά-σιγά, όταν μεγάλωσε, πήρε κοντά του τους μαθητές, τους αποστόλους, τους βαπτισμένους...

Β) Τι πρέπει να έχει υπ' όψη του ο κατηχητής, ώστε τα παιδιά να αποκτήσουν το ευαγγελικό και αληθινό νόημα της Ευχαριστίας; Πώς, δηλαδή, ο ζωντανός Χριστός στη θεία ματάληψη προσφέρεται στον άνθρωπο και πώς αυτός που κοινωνάει απαντάει στον Ιησού, το Κύριο;

1. Όταν εκθέτει ο κατηχητής τη διδασκαλία, να μη χωρίζει την κοινωνία από τη λειτουργία. Πρώτα θα παρουσιάσει τη Λειτουργία ως ανανέωση του Δείπνου, σε μια ατμόσφαιρα θρησκευτική και ιερή: ο Ιησούς μας δίνει τον άρτο, ο οποίος είναι το Σώμα του. Θα παρουσιάσει επίσης τη Λειτουργία ως συμμετοχή, κοινωνία (μέθεξη) στη θυσία του Ιησού επί του Σταυρού και ως την πιο μεγάλη και ωραία προσευχή του Ιησού προς τον Πατέρα του. Στη Λειτουργία, ο Ιησούς συνεχίζει να λέει στον Πατέρα του, όπως όταν ήταν σταυρωμένος στο Γολγοθά: "Πατέρα, όπως εσύ θέλεις". Μας προσκαλεί να πούμε κι εμείς το ίδιο μαζί του.

2. Τα παιδιά καταλαβαίνουν πως "όταν λαβαίνει κανείς τον Ιησού" απαντά κοινωνώντας στο κάλεσμά του : "Λάβετε, φάγετε". Και στη συνέχεια δείχνει ότι αγαπά τον Ιησού, ότι αποφασίζει να προσπαθήσει να ζήσει όπως ο Ιησούς: - Ο Ιησούς θα τον βοηθήσει να προσεύχεται. - Ο Ιησούς θα τον βοηθήσει να αγαπήσει τους άλλους. Ο Ιησούς θα τον βοηθήσει να ευχαριστεί το Θεό και να κάνει το θέλημα του Πατέρα.

3. Το παιδί που πλησιάζει στην τράπεζα για να κοινωνήσει, πρέπει να είναι σε θέση να αισθανθεί και να πει: πηγαίνω να λάβω τον Ιησού. Θέλω να του μοιάζω. Αυτό είναι απαραίτητο, ώστε το διάβημα του παιδιού να μη λάβει λανθασμένη αρχή.

Εξάλλου έτσι αποφεύγεται ένα είδος υλιστικής αντίληψης της ευχαριστιακής παρουσίας που εκδηλώνεται συχνά με εκφράσεις σαν κι αυτές : "ο Ιησούς είναι σκλαβωμένος στο αρτοφόριο", "ο Ιησούς κατεβαίνει στο Βήμα", "ο Ιησούς κρύβεται πίσω από την όστια". Τότε η φαντασία του παιδιού φτερουγίζει και εύκολα βρίσκει λαβή για να σχηματίσει μια αντίληψη λανθασμένη.

Επίσης αποφεύγεται μια παρουσίαση συναισθηματική, όπως: "θα λάβω το μικρό Ιησού, το Χριστούλη στην καρδούλα μου"! ή ηθικολογική : "αν είσαι καλό παιδί θα σ' αφήσω να λάβεις τον Ιησού στην καρδιά σου" κ.λπ... Αισθηματικότητες ή ηθικολογίες που απομακρύνουν από την πραγματικότητα, και που κινδυνεύουν να απογοητεύσουν τα παιδιά τα οποία, φυσικά, καταλαβαίνουν πολύ περισσότερο ό,τι βλέπουν από τα αόριστα συναισθήματα.

Η πίστη στα λόγια και στη δύναμη του Ιησού ως Θεού θα επιτρέψει στο παιδί να καταλάβει καλύτερα αυτό το μυστήριο.

Από τις πρώτες συγκεντρώσεις, δίχως άλλο, προετοιμάζουμε *εμμέσως* το παιδί να πλησιάσει τον Κύριό του στο μυστήριο της Ευχαριστίας. Το *μυήσαμε* σε μερικές **θρησκευτικές στάσεις** (σημείο του σταυρού, γονυκλισία, σταυρωμένα χέρια, κ.λπ.), για τους **ιερούς χώρους** (την εκκλησία-ναό, ιερό...) , για ορισμένα **ιερά αντικείμενα** (το σταυρό, τα βάρια) και για ορισμένες **διαθέσεις-στάσεις** (ευγνωμοσύνη, χαρά, δοξολογία, αγάπη, σιωπή και αυτοσυγκέντρωση). Θα το πετύχαμε ευκολότερα ιδίως αν δοκιμάσαμε, κατά την προετοιμασία, τις πρακτικές εφαρμογές, κ.λπ., να συνδέσουμε όλα αυτά με τη συγκεκριμένη ζωή του παιδιού.

Επί ένα το τρίμηνο πριν την πρώτη Κοινωνία, η **άμεση προετοιμασία** θα συνίσταται : - στην πιο συστηματική έκθεση του μυστηρίου και της λατρευτικής πράξης της Λειτουργίας. Θα υπενθυμίσουμε τη βαθιά έννοια της Ευχαριστίας, αποφεύγοντας εξάρσεις του είδους: "θα είναι η πιο ωραία μέρα της ζωής σου!", "ο Ιησούς θα μιλήσει στην καρδιά σου"... Το παιδί θα αποθαρρυνθεί αν δεν "ακούσει" τη φωνή που ίσως τόσο... περίμενε, επειδή ο κατηχητής ή οι γονείς το είχαν επαναλάβει πολλές φορές!

Θα προσπαθήσουμε να το μυήσουμε ακόμη περισσότερο στην "Ευχαριστία" μετά την Κοινωνία. "Όταν λάβω τον Ιησού, απομακρύνω κάθε άλλη σκέψη, σωπαίνω για να τον λατρεύω. Του λέω: «Ιησού, είσαι ο Υιός του Θεού». «Ευχαριστώ τον Ιησού», του λέγω πόσο είμαι χαρούμενος να τον δεχθώ, να είμαι μαζί του, να είναι μέσα μου...

Θα μυήσουμε επίσης το παιδί στον τρόπο με τον οποίο θα κοινωνήσει, ποια πρέπει να είναι η στάση του όταν μεταλαμβάνει. Αυτό όμως θα γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε το παιδί να μπορέσει να έχει εσωτερικά μια στάση σεβασμού που θα το βοηθήσει η εξωτερική στάση...

Η προετοιμασία στο μυστήριο της Ευχαριστίας δε μπορεί να γίνει μόνο στο κατηχητικό. Η Οικογένεια, συνεπής στην αποστολή της, οφείλει να εκτελέσει το έργο της... Πρέπει να διαφωτιστούν κατάλληλα οι γονείς... Υπάρχει δυστυχώς και η λανθασμένη τακτική : η προσπάθεια των γονέων μετά την Πρώτη Κοινωνία να χαλαρώνει. Και όμως, το έργο τους δεν ήταν "μέχρι εδώ"! Με αποτέλεσμα η παρουσία των παιδιών στην ενορία αραιώνει... Αλλά και η Ενοριακή Κοινότητα επηρεάζει αφάνταστα τη στάση του παιδιού : η μαρτυρία της είναι ωφέλιμος και η αντιμαρτυρία της καταστρεπτική. Τα παιδιά αντιλαμβάνονται όταν είναι μόνα που κοινωνούν!... Η ατμόσφαιρα της αληθινής σύναξης των πιστών, η ζωντάνια της λειτουργικής ζωής στην Ενορία χαράζει στην καρδιά του παιδιού ανεξίτηλες εντυπώσεις. Η λειτουργική κίνηση για την ανανέωση της λατρείας είναι εξίσου απαραίτητη. Κι αυτό είναι έργο όλου του Λαού του Θεού.

π. Γαβριήλ Μαραγκός τ.Ι.

Βιβλικά

Από την προσφορά της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας

- **Ο λόγος του Θεού ενώνει τις προσπάθειες των χριστιανών**

Παρουσιάζοντας τη νέα μετάφραση στη νεοελληνική (1997) ο εκδότης σημειώνει: «*Η παρούσα μετάφραση της Αγίας Γραφής είναι καρπός αγάπης για το λόγο του Θεού και αποτέλεσμα μακρόχρονης συλλογικής εργασίας με αίσθημα*

βαθύτατης ευθύνης». Όποιος δε γνωρίζει από εμπειρία τι σημαίνει συλλογική εργασία είναι αδύνατο να αξιολογήσει και να εκτιμήσει τις προσπάθειες όλων των παραγόντων του έργου. Η επίτευξή του δεν μπορούσε παρά να είναι μακρόχρονη. Κυρίως, όταν οι στόχοι είχαν τεθεί υψηλά και όχι μόνο στον τομέα της μετάφρασης. Ο Πρόλογος συμπληρώνει: η έκδοση «σκοπόν έχει να υποβοηθήσει το σύγχρονο αναγνώστη και ιδιαίτερα τους νέους... να προσεγγίσουν, κατά το δυνατόν αξιοπίστα, και να βιώσουν τον πάντοτε επίκαιρο και ζωντανό Λόγο του Θεού».

- **Πρόκειται για ένα πνευματικό άθλο**

Όταν μιλούμε λοιπόν για Βίβλο ή Αγία Γραφή πρέπει να σκεφτούμε ότι πρόκειται για ένα πολυσύνθετο έργο, για μια ολόκληρη Βιβλιοθήκη! *«Η Βίβλος δεν είναι προϊόν ενός συγγραφέα ή μίας εποχής, αλλά περιλαμβάνει κείμενα που καλύπτουν μια μακράιωνη χρονική περίοδο, στα οποία αντικατοπτρίζονται οι γλωσσικές ιδιομορφίες και τα εκφραστικά μέσα της κάθε εποχής, οι φιλοσοφικές, θεολογικές και θρησκευτικές ιδέες και αντιλήψεις, καθώς και τα κάθε φορά πολιτικά και κοινωνικά δεδομένα».*

Με μεγάλη σαφήνεια η *Ελληνική Βιβλική Εταιρία* (= EBE) ξεκαθαρίζει στο Διαδύκτιο μερικά δεδομένα, αναγκαία για την κατανόηση της ενότητας και της ποικιλομορφίας του *Βιβλίου* και των βιβλίων. Αγγίζει την ιδιαιτερότητα τόσο στην οριζόντια όσο και στην κάθετη διάσταση της Αγίας Γραφής. *«Η Βίβλος δεν είναι μόνον ανθρώπινο έργο αλλά και θείο, καθώς δεν είναι προϊόν γραφείου, καρπός των θεολογικών αναζητήσεων κάποιου διανοούμενου ή το κατασκεύασμα κάποιου ιερατείου, αλλά πίσω από κάθε βιβλικό κείμενο υπάρχει η αποκάλυψη του Θεού προς το λαό του ο οποίος τη βίωσε, και διατήρησε ζωντανή στην παράδοσή του την εμπειρία της».* Και εύστοχα καταλήγει στο πιο σημαντικό: *«Είναι ακριβώς αυτή η εμπειρία της αποκάλυψης του Θεού μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία το κοινό στοιχείο που συγκροτεί τούτη τη συλλογή ποικιλόμορφων κειμένων σε ενιαίο σώμα και προσδίδει τη θαυμαστή της ενότητα σ' αυτήν από το πρώτο μέχρι το τελευταίο βιβλίο της».*

- **Η Βιβλική Εταιρία**

Μπορεί να διερωτηθεί κανείς: τι επέτρεψε αυτόν τον άθλο;... Πολλοί είναι οι παράγοντες! Ας σταθούμε, σήμερα, στην ιστορική και ποιοτική εξέλιξη, δηλαδή στα κομβικά σημεία μιας πορείας.

«Η Ελληνική Βιβλική Εταιρία δημιουργήθηκε το 1992, όταν έπαψε πλέον να υφίσταται η βρετανική αντιπροσωπεία, ως Αστική Εταιρία μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα με δικό της Καταστατικό που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στις 22 Δεκεμβρίου 1992 και τροποποιήθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 2000». Βασικά διοικητικά - και όχι μόνο! - χαρακτηριστικά της: * Η *Ελληνική Βιβλική Εταιρία* ως αστική εταιρία αποτελείται από μία Γενική Συνέλευση 33 Μελών, στην οποία συμμετέχουν μέλη της Ορθόδοξης, της Καθολικής και της Ευαγγελικής Εκκλησίας. * Η Συνέλευση εκλέγει ανά τριετία Διοικητικό Συμβούλιο με ανάλογη συμμετοχή μελών.

Οι δεσμοί της *Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας* είναι δισδιάστατοι : α/ με τις *Ηνωμένες Βιβλικές Εταιρίες* των οποίων είναι πλήρες μέλος (από το 2.000) και β/ με τις *τοπικές Εκκλησίες*. Το άνοιγμα αυτό επιτρέπει τη συνεργασία σε παγκόσμιο επίπεδο και συνάμα ριζωμένη στη βάση με τη φυσιογνωμία των τοπικών Εκκλησιών πετυχαίνει τα οράματα και οι επιδιώξεις να είναι ρεαλιστικά και να φέρουν άμεσα καρπό. Στο *Ιντερνέτ* απ' όπου αντλώ τις πληροφορίες, γίνεται λόγος για *«μια οικογένεια που απαριθμεί περί τις 120 Βιβλικές Εταιρίες σε όλο τον κόσμο, οι οποίες δραστηριοποιούνται σε περίπου 200 χώρες».* *«Συνεργάζονται με όλες τις*

χριστιανικές Εκκλησίες για την όσο το δυνατόν ευρύτερη διάδοση της Αγίας Γραφής σε όλο τον πλανήτη». Τα αποτελέσματα και οι επιδιώξεις : «Η Αγία Γραφή ολόκληρη ή τμήματά της έχει μεταφρασθεί μέχρι σήμερα σε 2.261 γλώσσες και διαλέκτους. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν ακόμη γύρω στις 4.200 γλώσσες και διαλέκτους που μένει να μεταφρασθεί η Βίβλος».

Από μερικές δεκαετίες, οι δραστηριότητες της ΕΒΕ άρχισαν να επεκτείνονται με γνώμονα την υπηρεσία του λόγου του Θεού : στις εκδοτικές επιτυχίες προστίθενται - η αμοιβαία ενημέρωση που αποσκοπεί το ζεπέραςμα προβλημάτων και προβληματισμών, - τα επιστημονικά συνέδρια γύρω από βιβλικές αναζητήσεις και στόχους, - τις εκδόσεις και προώθηση «ξένων» βιβλικών κειμένων, - τις ποιμαντικές και κοινωνικές συνεργασίες, - και τα διακριτικά ανοίγματα που οδηγούν ενίοτε μέχρι και τη συμπροσευχή.

- **Μια ολοκληρωμένη προσπάθεια**

Ωστόσο, κύριος στόχος της ΕΒΕ είναι : η **μετάφραση, έκδοση, προμήθεια και διάθεση** της Αγίας Γραφής και η κατά το δυνατόν ευρύτερη διάδοσή της σε χρήσιμες και καλαίσθητες εκδόσεις και προσιτές τιμές.

Επιχειρώντας να εστιάσει το ξεκίνημα και το στίγμα της δυναμικής των προσπαθειών της η ΕΒΕ καταγράφει στην Εισαγωγή της Καινής Διαθήκης στον τόμο του 1997: «Ο σταυρός του Χριστού, ενώ πραγματοποιεί τις υποσχέσεις του παρελθόντος, είναι συγχρόνως το ορόσημο για την αρχή μιας νέας εποχής. Τα βιβλία εκείνα, που γράφτηκαν από εμπνευσμένους άντρες της πρώτης Εκκλησίας και περιέχουν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού με τη ζωή, το θάνατο και την ανάσταση του Χριστού, την έναρξη δηλ. της βασιλείας του Θεού, καθώς και την προσδοκία της μελλοντικής ολοκλήρωσής της, ονομάστηκαν «Καινή Διαθήκη» σε αντιδιαστολή προς τα βιβλία της προηγούμενης περιόδου της οικονομίας του Θεού, της «Παλαιάς Διαθήκης».

- Η Καινή Διαθήκη

Η μετάφραση του κειμένου της Κ. Δ. έγινε με βάση το εκκλησιαστικό κείμενο κατά την Πατριαρχική έκδοση του 1904 και στηρίχθηκε σε προηγούμενη μεταφραστική εργασία (1985), ύστερα από σοβαρή μελέτη και αξιολόγηση των προτάσεων που διατυπώθηκαν.

Την απόδοση πραγματοποίησαν οι καθηγητές της Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης στα Πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλονίκης Π. Βασιλειάδης, Ι. Γαλάνης, Γ. Γαλίτης, Ι. Καραβιδόπουλος. Στην προηγούμενη μεταφραστική εργασία (1985), που έγινε από κριτικό κείμενο, είχαν μετάρχει και οι καθηγητές Σ. Αγουρίδης και Β. Στογιάννος.

- Η Παλαιά Διαθήκη

Η απόδοση στη σύγχρονη νεοελληνική γλώσσα για τα 39 βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, που το πρωτότυπό τους είναι γραμμένο στα εβραϊκά, έγινε από την κριτική έκδοση του εβραϊκού κειμένου *Biblia Hebraica Stuttgartensia* ενώ για τα βιβλία που το πρωτότυπό τους είναι στα ελληνικά, η απόδοσή τους έγινε από την επίσης κριτική έκδοση των *Εβδομήκοντα* του Α. Rahlfs, "*Septuaginta*".

Εκτός από τις πληροφορίες αυτές του προλόγου και των εισαγωγών της εύχρηστου και ολοκληρωμένου τόμου **Η Αγία Γραφή** του 1997 βρίσκομε και το ιστορικό της συνεργασίας ανάμεσα σε επιστήμονες.

«Η καθιέρωση της δημοτικής, που μεσολάβησε, καθώς και η προτεραιότητα που δόθηκε από τη Βιβλική Εταιρία στην έκδοση της μετάφρασης της Καινής Διαθήκης

στη δημοτική (1985/89), δεν επέτρεψαν την έκδοση της Παλαιάς Διαθήκης ενωρίτερα».

Η μετάφραση της Π. Δ. αποτελεί καρπό επίπονης και μακρόχρονης προσπάθειας, τριάντα περίπου ετών. Πρωτεργάτης ήταν ο αείμνηστος καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Διευθυντής της Αποστολικής Διακονίας Βασίλειος Βέλλας. Ο ίδιος είχε ετοιμάσει τη μετάφραση είκοσι δύο βιβλίων από το εβραϊκό κείμενο στην καθαρεύουσα, την επίσημη τότε γλώσσα του ελληνικού κράτους, και τη διέθεσε το 1968 στη Βιβλική Εταιρία. Για τη συνέχιση του έργου συγκροτήθηκε μεταφραστική ομάδα αποτελούμενη από τους καθηγητές Πανεπιστημίου Η. Οικονόμου (συντονιστής του προγράμματος), Ν. Παπαδόπουλο, Π. Σιμωνά, Β. Τσάκωνα, οι οποίοι εργάστηκαν για την ολοκλήρωση της μετάφρασης».

Η ανάγκη, όμως, μιας πιστής στο ιερό κείμενο και κατανοητής από το σύγχρονο αναγνώστη απόδοσης της Παλαιάς Διαθήκης ήταν επιτακτική, και έτσι η Βιβλική Εταιρία ανέθεσε στους καθηγητές των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης Β. Τσάκωνα και Μ. Κωνσταντίνου την τελική φάση της μετάφρασης.

Το ύφος των κειμένων - τόσο της Π.Δ. όσο και της Κ.Δ.- επιμελήθηκε κυρίως η φιλόλογος – λογοτέχνης Καίτη Χιωτέλλη.

Προβλέπεται προσεχώς ένα διεθνές συνέδριο γύρω από τη μετάφραση της Π.Δ. στην ελληνική από τους Εβδομήκοντα όπως και η μετάφραση και έκδοσή της στη νεοελληνική. Και απ' ό,τι διαπιστώνω θα συνεχίσουν οι εκπλήξεις!...

Η αποστολή της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας είναι να συμβάλλει με τις εκδόσεις της στο πνευματικό έργο όλων των χριστιανικών Εκκλησιών. Η από 50 χρόνια αδιάκοπη πλατειά χρήση των κειμένων της και η διαπίστωση της ανάπτυξης των προσπαθειών της, κυρίως στο επίπεδο της συνεργασίας των χριστιανών στον τόπο μας, μού επιτρέπει αυθόρμητα να καταλήξω στο συμπέρασμα: η ΕΒΕ πέτυχε τους στόχους της. Δόξα τω Θεώ!

π. Γαβριήλ Μαραγκός τ.Ι.
Ρεπορτάζ

Η προϊστορία ΕΒΕ

Το έργο της Βιβλικής Εταιρίας στην Ελλάδα έχει πολύ παλιά ιστορία, με ρίζες πριν από την Ελληνική Επανάσταση του 1821!

Η πρώτη μικρή προσπάθεια-ξεκίνημα έγινε στις 20 Ιουλίου 1819 στην Κέρκυρα. Πρόκειται για μια αντιπροσωπεία της Βρετανικής Βιβλικής Εταιρίας υπό την επωνυμία "Ιόνιος Βιβλική Εταιρία", με πρόεδρο τον τότε πρόεδρο της Συγκλήτου του Νησιού, τον Εμμανουήλ Θεοτόκη.

Μετά από δέκα μέρες, μια άλλη αντιπροσωπεία της Εταιρίας άνοιξε στην Κεφαλονιά. Πρόεδρος του Γραφείου ήταν ο Επίσκοπος του νησιού.

Τον επόμενο μήνα μια τρίτη αντιπροσωπεία έκανε την εμφάνισή της στη Ζάκυνθο, και ο Επίσκοπος του νησιού ήταν ο πρώτος Πρόεδρος της Εταιρίας εκεί.

Στις 20 Αυγούστου, ιδρύθηκε στην Αθήνα αντιπροσωπεία της Βρετανικής Εταιρίας με πρόεδρο τον Επίσκοπο της πόλης.

Την εποχή αυτή τα Ιόνια Νησιά ήταν κάτω από τη βρετανική κατοχή..

Η ΕΒΕ έχει προσφέρει ήδη στον ελληνικό λαό τρεις μεταφράσεις, σε διάφορα γλωσσικά επίπεδα και μάλιστα σε ποικίλες χρηστικές εμφανίσεις:

α) Μετάφραση ολόκληρης της Αγίας Γραφής από τον αρχιμανδρίτη και Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών, Νεόφυτο Βάμβα (1850).

β) Μετάφραση της Καινής Διαθήκης από ομάδα Καθηγητών του Πανεπιστημίου Αθηνών υπό τον Βασίλειο Βέλλα (1967).

γ) Μετάφραση ολόκληρης της Αγίας Γραφής στη δημοτική (1997) από ομάδα 12 Καθηγητών των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

Για περισσότερες πληροφορίες

. Στο Διαδύκτιο :

www.greekbiblesociety.gr

www.biblesociety.org

. Στο Κατάστημα :

Εμμ. Μπενάκη 50 106 81 Αθήνα Τηλ. 210 38.16.138

. Στα Γραφεία: Τηλ. 210 38.13.020

Φωτό σήματος